

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم

روایاتی که دیروز راجع به مسئله استطاعت ذکر شد، چند روایت بود که از امام باقر و امام صادق و امام رضا علیهم السلام بودند و حکایت از کیفیت استطاعت نسبت به مصادیق مختلفه داشتند. و خیلی عجیب است، یعنی همین دیشب بود نگاه می کردم، خیلی مسئله، مسئله عجیبی است و این مسئله برای من همیشه خیلی جای تعجب داشته که چطور می شود با وجود این که ما در هر بابی این همه ادله داریم - علیرغم از بین رفتن و اضمحلال بسیاری از آثار- هنوز این ادله ای که ما الآن در کتب اربعه و غیره در اختیار داریم برای کسی که ذابصره باشد و آن ادراک فقهی، شمس الفقاهه، شمس الحدیث و فهم الحدیث او در مسیر صحیح قرار گرفته باشد، دیگر نیازی ندارد که به چیزهای دیگر مراجعه کند، آن وقت ما با وجود این ادله می بینیم که بطور کلی بنای فقهاء در بیان استدلال اصلاً بر تغییر و تحریف و تحول بوده است.

خُب حالا بعداً وقتی که به استدلالات فقهی خواهیم رسید، در کیفیت استدلال شما خواهید دید که چطور استدلال اصلاً عوض می شود؛ یعنی بیان استدلال عوض می شود یک اصل بعنوان اصل موضوعی گرفته می شود مثلاً در بحث حج، استطاعت عبارتست از: زاد و راحله، تمام شد! دیگر همه چیز بر این اساس قرار می گیرد و زاد و راحله هم که در اختیار انسان نیست، اگر زاد و راحله پیدا شدند استطاعت نیز پیدا می شود و اگر نشدند آن هم نمی شود، و روایات دیگر حمل بر استحباب می شود و تاكُد استحباب می شود. وقتی امام علیه السلام می فرماید: «فلیفعل» مسئله، مسئله و خوب است و صراحت در وجوب دارد. دیروز روایاتی که در این زمینه داشتیم اینها را خوانیدم که اینها صراحت بر وجوب دارد.

ما از اول یک اصلی را در ذهن تأسیس می کنیم که زاد و راحله، صحت بدن، تخلیه سرب و امثال ذلک این ها همه منجَز و مسلّم باشد و حج، این حکم تکلیف الهی را از موضع و مقام خودش تنزل می دهیم به یک مقام نازل و آن را از اطلاقیت بیرون می آوریم و داخل در واجب مشروط می کنیم، نه واجب مطلق؛ این فرض وقتی که برای ما صورت پیدا کرد بواسطه بیان فقهاء، بواسطه تعابیر [تعاریف]، بواسطه متفاهم عرفی، آن وقت یک مرتبه می آئیم سایر مسائل و ادله را بر این اساس حمل می کنیم، این می شود تحریف دین و ما در این جا بایستی متوجه این قضیه باشیم.

الان شما نگاه کنید به متفاهم عرفی و این مسئله را در ذهن داشته باشید، در خیلی از موارد به درد می خورد. شما نسبت به متفاهم عرفی حج نگاه کنید، ببینید مردم چه برداشتی دارند؟ این بعنوان یک اصل در استنباط پذیرفته شده که: هر چه را که عرف نسبت به آن حکم می کند این با استصحاب قهقرایی حکایت از همین نحوه ارتکاز عرفی در زمان متشرعه و در زمان ائمه می کند. خُب بطلان این مسئله بسیار روشن است، شما الان نگاه کنید به مسئله متفاهم عرفی نسبت به مسئله طهارت و نجاست اهل کتاب و امثال ذلک، همه مردم عوام می گویند بایستی دستت را آب بکشی...!

در همان زمان شاه، یک مسیحی پیش مرحوم آقا آمده بود، وقتی داشت از منزل بیرون می رفت، آن شخص رو کرد به آقا و گفت آقا این استکان را آب بکشید، یعنی خیال کرد که آقا متوجه این قضیه نشدند که این شخص مسیحی است. خُب ببیند در حالتی که فتوای مرحوم آقا بر طهارت اهل کتاب است ولی آن چنان این مسئله در طول سالیان سال در میان مردم و در میان عرف جا افتاده و چون کسی نیامده فتوایی بعنوان یک فتوای حاکم بر متفاهم عرفی مطرح کند و بگرداند و تغییر بدهد و تحول در آن فهم عرفی ایجاد کند، که یک مسئله مسلمی شده و وقتی که کسی حرف بزند اصلاً بطور کلی اوضاع به هم می ریزد.

یادم می آید در همان زمان سابق، یک بنده خدائی می خواست دخترش را عقد کند، و در مشهد و در حرم امام رضا هم می خواست این را انجام بدهد البته خود داماد از دوستان مرحوم آقا بود، منتهی پدر آن دختر نظرش این بود که در حرم باشد، لذا خود او هم مقدماتش را انجام داد و خیلی وقت پیش بود، ما کوچک بودیم، من در آن زمان حدود ۱۲ ساله بودم. مقدماتش را انجام داد و برای مرحوم آقا تیاره گرفت و با یکی از دوستانشان به مشهد رفتند و در آن جا مرحوم آقای میلانی را هم دعوت کرده بود که در حرم امام رضا عقد بخواند و خواندند. در حرم، در همان جایی که نشسته بودند یک بحث فقهی، همین بحث طهارت یا نجاست اهل کتاب بین مرحوم آقا و آقای میلانی شروع شد. مرحوم آقای میلانی قائل به نجاست بودند و مرحوم آقا قائل به طهارت، و ایشان گفتند: با این ادله چطور شما حکم به نجاست اهل کتاب می کنید؟! ایشان گفتند: اگر ما حکم به طهارت کنیم - ببینید کیفیت استدلال را - این مردم می روند در خارج و با این ها ازدواج می کنند و بعد بطور کلی اصلاً این مسائل دیگر لوٹ می شود، ایشان می فرمایند که: شما نمی توانید حکم الهی را تغییر بدهید، از راه دیگر باید وارد شوید خُب مطالب دیگری هست که انسان می تواند از آن راه، به مقصود برسد، تحذیرهای دیگری هست. چرا انسان باید حکم واقعی را بوسیله فتوی تحریف کند؟ در حالتی که تبعات خود همین مسئله الی

ماشاء الله است.

همین که شما اهل کتاب را نجس می‌دانید این فتوا چه عکس العمل واقعاً بدی در میان سایر ادیان نسبت به اسلام ایجاد می‌کند؟! بخاطر این که جوان‌ها می‌روند با آنها ازدواج می‌کنند! خُب بگوئید که نروند، انسان احتیاط کند. و از این مسئله معلوم می‌شود که خود نظر آقای میلانی همچنین تق و لق بوده است ولی ایشان در این جا نیامده خیلی آزادانه و خُرّ این فتوا را که اهل کتاب طاهر هستند مطرح کند.

خُب همین طور قرون بعد از قرون همین مصلحت اندیشی‌ها و همین تفکرها بوده است که عوام و عرف را بر یک مرتکزی نگه داشته و الآن بعد از هزار و چهار صد سال مسئله می‌شود: ضروره من الدین یا اجماعی که آقایان به آن معتقد هستند، در حالیکه این مسئله کم کم سرایت کرده است، مثلاً یکی از چیزهایی که حالا اصلاً برای مردم این قضیه هیچ آشنا نیست، کیفیت تکبیرات سبعة مستحبه در اول صلاة است. اگر کسی بخواهد این کار را بکند می‌گویند: آقا این چه نمازی دارد می‌خواند؟ یکی از دوستان ما در کربلا در اربعین پارسال که ما مشرف شده بودیم داشت نماز می‌خواند، همین که تکبیر گفت، گفت: «اعوذ بالله من الشیطان الرجیم بسم الله الرحمن الرحیم» وقتی که تمام شد یک روحانی که در کنارش بود به او گفت: آقا! بعد از تکبیر دیگر استعاذه نباید گفت، باید «بسم الله» گفت. گفتم: این آقا اصلاً تکبیرات مستحبه را نفهمیده که بعد از اینها استعاذه است و بعد وارد بسم الله می‌شوند یعنی می‌گویند: **إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ حَنِيفًا وَ مَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿الأنعام، ۷۹﴾** «اعوذ بالله من الشیطان الرجیم بسم الله الرحمن الرحیم» این استعاذه را اصلاً نمی‌داند، یعنی این قدر این قضیه و این مسئله متروک شده و افراد این را انجام نمی‌دهند که بطور کلی این امر، بدعت شمرده می‌شود.

یا این که فرض کنید در تشهد، ما چقدر ادعیه مستحبه داریم «أشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شریک له، إلهها واحداً أحداً فرداً صمداً حیّاً قیوماً دائماً أبداً، لا شریک له و بذلک امرت و انا من المسلمین و أشهد أن محمداً عبده و رسوله، أرسله بالهدی و دین الحق لیظهره علی الدین کلّه و لو کره المشرکون» چه کسی این‌ها را در تشهد می‌خواند؟! خیلی آقایان بخواهند به خود زحمت بدهند در تشهد فقط «بسم الله و بالله و خیر الاسماء کلها لله» را می‌خواند، همین. دیگر بیش از این مقدار نیست و بین خود السلام علیکم‌ها هم ادعیه‌ای مستحب، وارد است که باید در آنجا گفت و بعد از صلوات هم مستحب است کی این‌ها را انجام می‌دهد؟ هیچ کس، خُب حالا اگر یک آخوندی بیاید انجام

بدهد، می‌گویند این چه نمازی بود که خواند؟ این چی بود؟ یعنی اگر در یک مسجد انجام دهند، پا می‌شوند می‌روند به اطلاعات گزارش می‌دهند که آقا این یک دین جدید آورده، بیایید دستگیرش کنید! اعدامش کنید! یعنی کسی که یک عمل مستحب دارد انجام می‌دهد، می‌گویند: این چیز جدید آورده است! مگر نمی‌گویند؟!

پارسال ما حج انجام دادیم رفقای ما لباس احرام را در نیاوردند، از بعثه آمدند که باید احرامتان را بکنید و لباس بپوشید، شما دین جدید آورده‌اید! دین پیغمبر جدید است! بعد که دیدند نه، واقعیت دارد، گفتند: نه باید متحدالشکل باشید، آنها هم گفتند: ما نمی‌خواهیم متحدالشکل باشیم. جدی می‌گویم سؤال کنید آنهایی که با ما در حج بودند در اینجا هستند. یعنی می‌گفتند: باید سنت پیغمبر را کنار بگذارید تا با بقیه متحدالشکل باشید، این چه بعثه‌ای است؟ آیا این بعثه آمده دین پیغمبر را به مردم بگوید یا آمده متحدالشکل درست کند؟ البته ما به اینها گفتیم: بروید پی‌کارتان!

حالا که مسئله این طور است، خب بقیه هم می‌گویند شما یک جور، خب ما هم یک جور. شما یک جور کنار می‌گذارید ما هم یک جور کنار می‌گذاریم. دیگر دعوا نداریم. شما این را کنار بگذارید ما هم علی را کنار می‌گذاریم عمر را می‌گیریم. وقتی بنا بر این است که کنار بگذاریم خب کنار می‌گذاریم! شما تفریق در صلوات را کنار می‌گذارید ما هم علی را کنار می‌گذاریم، ابوبکر را می‌گیریم. ما هم صلاة تراویح به فرادی را می‌گذاریم کنار، جماعت را شروع می‌کنیم. هر دو کنار می‌گذاریم. حالا همین مرحوم آقا وقتی می‌آیند صلاة را به تفریق می‌خوانند آن آخوند در می‌آید می‌گوید که این بدعت است، هذا بدعة: وقتی که من در بعضی از جاها می‌گویم صلاة به تفریق آمده است افراد می‌گویند آقا یک چیز جدید آوردی.

ما دو سال پیش در یک سفری که به ترکیه با چند نفر از رفقا رفتیم، در آن جا یک کسی آن جا بود، خیلی مرد خوبی بود و خیلی محبت می‌کرد. ایشان به ما می‌گفت: من به فلان مسجد که مسجد اهل تسنن است و نمازها را جدا می‌خوانند نمی‌روم، در مسجد شیعیان می‌روم که نماز را با هم می‌خوانند، گفتم: نه شما اشتباه می‌کنید! یک دفعه اصلاً وحشت کرد، گفتم: آن‌ها درست انجام می‌دهند. ببینید این قدر این مسئله جا افتاده که آن دارد می‌گوید من مسجد اهل شیعه می‌روم که نماز مغرب و عشاء و ظهر و عصر را با هم می‌خوانند، یعنی این شده است سنت، آن وقت الآن یکی از مبانی اصولی و استنباط ما این است که الآن آن چه را که عرف به عنوان سنت می‌پذیرد با استصحاب قهقهرا حکایت از همین ارتکاز سنت در زمان اهل شرع می‌کند، خب این که هم‌اش خلاف شد.

یا این که در همین مسئله «ملک یوم الدین» و «مالک یوم الدین» کدام یک از این افرادی که در این دهات، در شهرها یا ممالک هستند کدامیک از این ها ملک یوم الدین می گویند؟! در حالتی که این مسئله از زمان صدر اسلام تا الآن توی کتابها مورد بحث بوده است.

عرف و جماعتی، یک مسئله ای را می پذیرند بعدا همان ادامه پیدا می کند آن طرف هم بدون این که تحقیق بکند براساس آن سلف، می آید ادامه می دهد آن جیل بعد هم براساس همان مرتکبات جیل قبل عمل می کنند، بعد می شود سنت، حالا که شد سنت دیگر می شود اصل.

الان شما مسئله حج را در نظر بگیرید، تمام افراد تا سن پیری می گویند: حالا وقت داریم!! این حرف ها برای چیست؟ چون حج را نفهمیدند. بابا حج مثل صلاة است. کی آمده گفته است که حج واجب مشروط است؟ کی گفته؟ آقایان گفتند، این آقایان بلند می شوند و یکی از آنها مسئله را بعنوان واجب مشروط مطرح می کند، بقیه هم دنبالش به راه می افتد، در حالتی که روایت صریح داریم که این واجب، واجب مطلق است. آن وقت این ارتکاز عرفی می شود: اصل، و بر این ارتکاز عرفی همه روایات تحریف می شود.

تلمیذ: سیدنا! ان هذا الفهم له منشأ و منشأوه الروایات التي ذكرت الزاد و الراحلة و الروایات التي ذكرت النفقة و باقی الروایات، و كلها واردة الأئمة عليهم السلام و هذا الاطلاق الذي تفضلون به، كيف تفهمه تلك الروایات!؟

استاد: ایشان می فرمایند این مسئله یک مسئله ای است که یک مقداری با مسئله صلاة فرق می کند. چون ما داریم که: «الصلاة لا يترك بحال» ولی در حج داریم که باید نفقه داشته باشد و باید قوت عیال داشته باشد، باید زاد داشته باشد این مسئله موجب می شود که آن میزان حج از آن مسئله اطلاق پائین بیاید و جنبه تقیید پیدا کند و نسبت به نفقه واجب مشروط بشود.

نسبت به نفقه و خصوصیات حج، انشالله ما همه روایات را در این جا بیان می کنیم. فعلا بحث ما بحث راحله است، در «تخلیه سرب» صحبت کردیم و منظور از تخلیه سرب عرض شد و نیز در «صحت بدن» بحث کردیم که در روایات به عنوان شرط برای وجوب در آن جا اخذ شده، و فعلا بحث ما بحث راحله است. در بحث راحله ما این مسئله را مطرح می کنیم که آیا از نقطه نظر شارع، وجود راحله «من البدو الى الختم»؛ و آیا این وجود راحله «من البدو و من باب المنزل الى باب الكعبة» آیا این وجود راحله، «شرط فی الوجوب اولاً؟» صحبت در این است، نسبت به نفقه بحش می آید. و البته قبلا بطور اجمال عرض کردیم که منظور از نفقه یک شرط عقلانی است، شارع شرط زائد نیاورده و

هر آدمی اگر مجنون نباشد، احمق نباشد یک مسافرت که می‌کند برمی‌دارد در منزلش درهم و دینار می‌گذارد و مخارج منزل را تأمین می‌کند. شما دو روز مسافرت بروید به عیالتان پول نمی‌دهید؟ اگر بخواهید یک هفته به لبنان بروید آیا مساری در خدمت عیالتان نمی‌گذارید؟ همین را امام می‌گوید در حج انجام بده. حُب این دیگر شرط شرعی نیست که بخواد که مثل صلاة مشروط به وقت زوال و این‌ها بخواد بشود یا مانند مرض باشد که مثلاً فرد افلیح باشد یا مُغمی علیه باشد که شرط، شرط صحت به این... نه! کسی که می‌خواهد مسافرت انجام بدهد این مسافرت صحیحا است، کسی که مریض است حُب مسافرت نمی‌کند حج هم همین طور است. حُب در حج این مسئله قوی‌تر است بالأخره باید از بلاد بعیده بیاید، حج که فقط از مدینه نیست، یا فقط از طائف نیست، بلکه حج از استرالیاست، حج از آمریکا است، حج از جنوب آفریقا است از همه این‌ها حج است. حج به کل فرد مسلم من اقصى نقاط العالم الی مکه؛ این می‌شود حج.

حالا آیا در یک همچنین مسئله‌ای صحت شرط نیست؟! همه عقلاء می‌گویند باید صحیح باشی و صحت در بدن داشته باشی. تازه مسئله صحت در بدن که در چند روز گذشته عرض کردیم صحتی است که مانع از مسافرت نباشد و به اصطلاح شرط صحت عبارت است از آن صحتی که آن صحت اقتضای مسافرت را بکند و با این شرطی که امام آورده است که حضرت فرمودند: «الصحة فی البدن» دفع می‌کند ولی نه هر مرضی را، سر درد را دفع نمی‌کند، دندان درد را دفع نمی‌کند، چشم درد را دفع نمی‌کند، بلکه آن مرضی که مانع از سفر است را دفع می‌کند و الا اگر کسی فرض بکنید که زخم معده داشته باشد حُب قرص با خودش بر می‌دارد می‌برد قرصش را هم می‌خورد، زخم معده داشته باشد در مکه باشد زخم معده دارد، در وطنش هم باشد زخم معده دارد، حُب این چه فرقی می‌کند؟ یا کسی که میگرن دارد، سر درد دارد، حُب چه در منزلش باشد میگرن دارد چه به سفر برود میگرن دارد حالا کسی که میگرن دارد به تهران نمی‌رود؟ به مشهد نمی‌رود؟ فقط همین مکه است که باید صحیح و سالم باشد و خال به بدن هم نباشد. آن چنان جمال مبارک مثل نقره بدرخشد که حتی یک خالی، یک خراشی بر این بدن مبارک پیدا نشود آن موقع واجب است؟! نه؛ میگرن داری باید بروی چشم درد داری باید بروی، دندان درد داری باید بروی، زخم معده و اثنی عشر داری باید بروی.

بله یک مرض خطرناک، مثلاً قلب مریض است به نحوی که احتمال جدی عقلانی برود که این احتمال خطر وجود دارد در این جا «الصحة فی البدن» این جا را می‌گیرد. یا این که پا اشکال دارد و نمی‌تواند حرکت انجام بدهد و وسیله دیگری برای حرکت او وجود ندارد و او در آنجا می‌ماند، فرض

کنید که از عرفات بخوانند به مشعر بروند اگر ماشین نباشد، چطور می‌روند خُب باید پیاده بروند. اگر طرف نتواند پیاده برود چطور برود؟ حالا در زمان سابق خود رسول الله عرفات تا مشعر را با ناقه رفتند. سوار ناقه بودند رفتند؛ پیغمبر هم سواره رفت. حالا ما نگاه نمی‌کنیم که امام حسن این همه از مدینه تا مکه پیاده آمد!، ما به ناقه پیامبر نگاه می‌کنیم که از عرفات ۸ کیلومتر است! خُب دیگر بالأخره انسان این طوری است.

هر مرضی این طور نیست. مرض خطیر که عقلاء به نحو جدی احتمال خطر در او می‌دهند (الصحة فی البدن) آن را می‌گیرد، و إلا اگر به حضرت امام صادق بگویند که من میگرن دارم، سر درد دارم می‌گویند داشته باش، بلند شو! مکه‌ات را باید بروی «الصحة فی البدن» این نیست.

پس بنابراین مسئله نفقه هم از همین باب است شرط زائدی نیست امام علیه السلام می‌فرماید باید قوت خود و قوت عیال و قوت برگشت را باید داشته باشی. خب همین طور هم باید باشد، نه تنها مکه، هر سفری باید این طور باشد، سیره عقلائیه اقتضای این را می‌کند. اگر شخصی تمام سرمایه خود را برای سفر مکه و نفقه بردارد و بعد برگردد و نتواند تقویت اعیال کند، و نتواند قوت عیال را استجلاب بکند پس بنابراین در این جا مخالف با رضای خداست زیرا وجوب نفقه در این صورت واجب است این مسئله حج با وجوب نفقه مخالف می‌شود و تعارض می‌شود. چطور این که تمریض بر کسانی که ممرضیت آن‌ها بر انسان واجب است اگر ممرضی در آن جا باشد مانند پدر انسان، مادر انسان، عیال انسان، بچه انسان و به طور کلی افرادی که جنبه ممرضیت آن‌ها یعنی پرستاری آنها بر انسان واجب است مانع از مسئله استطاعت است. پس این مسئله به جای خودش است. پس این می‌شود شرط عقلائیه، و این شرط دیگر شرط شرعی نیست. امام علیه السلام یک شرط عقلائیه را در سیره عقلائیه بیان کرده که البته شرع هم این شرط عقلائیه را امضا می‌کند.

خُب بحث ما فعلا در راحله است ببینید در بحث راحله طبق روایاتی که در این جا عرض شد سه نوع روایت در مسئله زاد و راحله داریم که انشاء الله امروز دیگر این بحث را تمامش کنیم.

یکی روایاتی که حکایت می‌کند بر زاد و راحله به نحو مطلق و دیگر شرطی برای راحله نگذاشته‌اند. آیا راحله در تمام راه من البدو الی الختم باید باشد؟ یا اینکه راحله در نصف راه یا راحله در ثلث راه؟ هیچ شرطی در این جا نگذاشته‌اند! خُب این روایات، روایات زیادی است که این‌ها را در روزهای قبل خواندیم و دیگر نیازی به مرور مجدد نیست. این یک دسته، این نکته که نکته خیلی مهمی است باید همیشه در نظرمان باشد که در مقام تفسیر استطاعت، که امام استطاعت را به زاد و

راحله و سایر مسائل تفسیر می‌کند، نمی‌آید از اول بگویند شرط در حج زاد و راحله است. از امام علیه السلام سؤال می‌کند که منظور... **مَنْ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا**... ﴿آل عمران، ۹۷﴾ چیست؟ امام می‌فرماید: که منظور از استطاعت سبیل، زاد و راحله است و همین طور چیزهای دیگر که حالا خود حضرت می‌آیند بیان می‌کنند و این همان معنای است که انسان اولاً بلا اول در مقام استنباط باید این معنا را در ذهن مرتکز کند که بداند آیه قرآن که می‌فرماید: **مَنْ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا** منظور آیه از استطاعت چیست؟ این همان توان و قدرتی است که ما عرض کردیم نه امر دیگر. **مَنْ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا** یعنی کسی که بتواند. مگر شاخ و دم دارد مگر این آیه ذنب و قرن دارد. **مَنْ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا** یعنی کسی که قادر باشد. آن قدرت چیست؟ زاد و راحله. ما دیگر در این جا چیز اضافی نداریم که بخواهیم آن معنایی که در عالم حور و قلیاست را از آنجا بخواهیم پائین بکشیم و در اینجا بیاوریم و استطاعت را تفسیر کنیم به نمی‌دانم (الصحة في البدن) و از موی سر گرفته تا ناخن پا هیچ گونه مرضی نداشته باشد و زادش پر باشد، سرمایه بانکی اش همین طور دست نخورده باشد و نمی‌دانم خانه اش را تا سقف برنج و روغن چیده باشد. این حرف‌ها نیست. **مَنْ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا** یعنی کسی که زاد داشته باشد برای سفر، نمیرد، و راحله هم داشته باشد تا چلاق نشود و السلام، این معنا معنای خیلی رک و روشن برای آیه است، حضرت هم این را می‌فرماید: الزاد و الراحلة.

تلمیذ: استطاعت یعنی طلب و ایجاد کردن قدرت است نه خود قدرت عقلانی که همان زاد و راحله است؟!

استاد: نه، استطاعت به معنای ایجاد قدرت نیست، حالا آن بحث ایجاد کردن، بحث بعدی ما است. فعلاً ما در آن مسئله صحبت نمی‌کنیم.

تلمیذ: از خود نفس استطاعت این مطلب فهمیده می‌شود؟

استاد: نه خود این اصطلاح، اصطلاح قدرت است نه آن طلب به معنای باب استفعال. یعنی به کی مستطیع می‌گویند؟ به واجد می‌گویند، مستطیع یعنی واجد، کسی که واجد قدرت است نه کسی که به دنبال قدرت می‌رود. برود فرض بکند که قدرت پیدا کند، نه! مستطیع یعنی کسی که می‌تواند مستطیع یعنی واجد. کسی که واجد قدرت است.

تلمیذ: سایر واجبات هم همین طور است. نماز هم همین طور است قدرت می‌خواهد ولی آنجا من استطاعت ندارد!

استاد: حالا این معنای استطاعت را در این جا شارع به یک لحاظی آورده که آن مسئله را باید

بعداً مطرح کنیم که در این جا آیا این به معنای شرط احترازی است یا این که شرط تأکیدی است؟ حالا فی الجملة اشاره می‌کنم. استطاعتی که در این جا آمده یک جنبه تخفیفی در این جا داده شده که این طور نباشد که هر کسی مانند صلاة، حج را ولو متسکعاً بخواند انجام بدهد که خیال کنند بای نحو کان و لو به مرگ هم که شده **مَنْ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلاً** اگر من استطاعت را نمی‌گفت حکم حج مثل صلاة غرقی می‌شد. البته در صلاة غرقی و اینها ما در موردش کیفیتش صحبت کردیم اما در اینجا برداشت عرفی را می‌گوئیم که می‌گویند: ولو شده که جنازه‌اش را هم ببرند باید ببرند، مثل کسی که حج از او فوت شده و عن عمد و مستطیعاً اهمال کرده و سال بعد بای نحو کان باید انجام بدهد ولو متسکعاً، و لو حبواً علی الثلج و لو در حال مشیاً علی المغیلان و علی الشوكة، به هر کیفیتی باید برود. داریم در روایت که بای نحو کان ولو متسکعاً باید به حج برود. این بخاطر این مسئله است که آن اصل حج بر اساس یک سفر عادی است. استطاعت یعنی قدرت بر سفر داشته باشد اگر استطاعت را نمی‌آورد آن وقت ذهن انسان ممکن بود نسبت به این قضیه برود که ولو قوت عیال هم نداشته باشد باید برود.

تلمیذ: اگر مشروط بودنش را نفی بکنیم می‌شود واجب تعینی!

استاد: وقتی که شرط، شرط عقلانی باشد دیگر مشروط نیست در شرط عقلانی شرط، شرط مُقَدَّمی است نه شرط خودش.

تلمیذ: مثل شرایط عامه است.

استاد: بله، مثل یقظه و مثل عقل، مثل امثال ذلک که شرط عام هستند، این یک نکته‌ای است که نکته بزنگاه ما این است و اگر این طور باشد آن وقت به این نتیجه می‌رسیم که آیا ما باید تحصیل استطاعت بکنیم یا نه؟ یعنی تمام این بحث‌هایی که ما داریم می‌کنیم به این بر می‌گردد که واجب است انسان تحصیل استطاعت بکند بر خلاف متفاهم عرفی و بر خلاف فتوای همه فقهاء این شرط، شرط عقلانی می‌شود و شرط مقدمی می‌شود و تحصیل مقدمه واجب است در صورتی که واجب، واجب مطلق باشد. خیال می‌کنیم نتیجه بحث ما برای دو سه هفته دیگر به این جا خواهد رسید.

حُب پس بنابراین این یک دسته از روایات، روایات دومی که در این جا عرض شد روایاتی بود که وقتی از امام علیه السلام تفسیر استطاعت را سؤال می‌کنند فعلاً صحبت در راحله و مرکب است. حضرت در آن جا می‌فرمایند: که «یركب بعضا و یمشی بعضا» می‌بینیم باز همان استطاعت است این جا، جایی است که باید مجتهد نگاه کند، این نقطه است. یعنی وقتی تفسیر استطاعت را حضرت بیان می‌کند می‌بینیم دو جور بیان کرد، در قسم اوّل. الزاد و الراحلة در قسم دوم راحله من البدو الی

الختم را نفی می کند؛ در راحله اول که در قسم اول بود خُب ممکن بود انصراف به این بکند که الراحله از در خانه سوار خر می شوی دم کعبه هم پیاده می شوی. این یک قسم معنای استطاعت است هیچ پیاده نمی شوی إِلَّا آنجا. قسم دوم امام علیه السلام همین استطاعت را دارد بیان می کند صحبت مستحب نیست صحبت رجحان نیست که آمدند برداشتند در جواهر آمدند گفتند: دلالت بر رجحان می کند، همین استطاعت را امام علیه السلام می فرماید: یرکب بعضاً و یمشی بعضاً، پس یعنی چی؟ یعنی استطاعت مصادیق متفاوتی دارد آن مصداق راحله برای کسی است که مشی نتواند. آن «یرکب بعضاً و یمشی بعضاً» برای کسی است که مشی را بتواند. پس استطاعت یعنی چی؟ یعنی توانستن، چقدر راحت و چقدر آسان ما می توانیم این روایات متضاده به ظاهر را با هم جمع کنیم و یک معنای سهل و راحت ارائه دهیم؟ این استطاعت یعنی بتواند درست شد؟ بعد قضیه به مرتبه سوم می رسد، می آید از استطاعت سؤال می کند، حضرت می فرمایند همه اش را ماشیاً برود، این می شود مثل صلاة جمعه، وقتی که صلاة جمعه واجب باشد مگر نداریم که کسی که می تواند باید پیاده برود، کسی که هم نمی تواند باید با مرکب باشد ... **وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلاً ...** ﴿آل عمران، ۹۷﴾

یعنی چی؟ یعنی با الاغ و با اسب و حصان و اینها یا نه **مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلاً** برو به سمتش **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ** ﴿الجمعة، ۹﴾ لمن يقدر ان يمشى، يمشى، لمن لا يقدر، يركب، لمن يقدر و لا يقدر يركب بعضاً و يمشى بعضاً فهذا نفس الشى فى الحج، امام عليه السلام می فرماید: کسی که قدرت دارد راحله سوار شود و با راحله برود، آدم عاقل که راحله دارد که بلند نمی شود پیاده بیاید، حالا مسأله امام علیه السلام آن اصلاً مسأله ای فوق العقل است و آن مرتبه تصور ائمه مثل امام حسن و موسی بن جعفر که حج را پیاده می رفتند حرکت آن ها اصلاً در یک وادی غیر قابل تصور بوده است، ولی افراد عادی در سفر عادی چه کار می کنند؟ خود ما اگر فرض کنید که اسب داشته باشیم حالا ماشین هم نه، اگر اسب داشته باشیم، اگر بخواهیم به جایی برویم، سوار اسب می شویم دیگر، یا اگر ماشین داشته باشیم و یک مسافتی بعیده را بخواهیم طی کنیم، سوار ماشین می شویم. بله، یک وقت است که انسان به خاطر ورزش می خواهد پیاده برود یک وقتی نه، می خواهد راه را طی می کند. خُب دیگر مجبور است که سوار ماشین شود.

این مسأله امری عادی و طبیعی است. ولی اگر انسان می بیند حتماً باید در این جا شرکت بکند و ماشینش هم خراب است دیگر نمی گوید ماشینم خراب است. می رود سر خیابان تاکسی سوار می شود

اگر تا کسی نبود پیاده می‌رود. در آیه می‌فرماید: **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ** اگر قدرت داری و راحله داری سوار راحله شو و به صلاة جمعه برو، اگر قدرت داری و راحله نداری پیاده برو، لذا می‌فرماید: تا دو فرسخ اشکال ندارد یعنی دو فرسخ را می‌توانی بیائی و برگردی آن وقت شما ببینید این نماز جمعه‌ای که باید دو فرسخ پیاده آمد و بعد هم دو فرسخ پیاده برگشت، یعنی کل روز جمعه انسان می‌رود دیگر، کل روز جمعه انسان به آمدن و به رفتن می‌رود دیگر بعد از ظهر هم که دیگر آدم خسته است و باید بگیرد بخوابد و اصلاً توانش دیگر می‌رود. چقدر شارع اهمیت داده که این همه روایاتی که راجع به اهتمام اقامه نماز جمعه است برای این مسئله است، آن وقت ما این نماز جمعه را به چه نحوه می‌گذاریم چه حرف هائی زده می‌شود چه مسائلی مطرح می‌شود؟ چه قضایائی در این جا آورده می‌شود؟.

مرحوم آقا می‌فرمودند بارها به من فرمودند و که من همیشه آرزو داشتم روزی برسد که: من بتوانم با پای پیاده به نماز جمعه حرکت کنم، منتهی الآن نمی‌توانم لذا با ماشین می‌روم و ایشان می‌فرمودند که: ابتهاجی که برای من در رفتن به نماز جمعه حاصل می‌شود آن ابتهاج، ابتهاجی است که مرا تا هفته دیگر در انتظار نماز جمعه می‌گذارد. این حرف‌ها مزاح نیست یعنی اینها که شوخی نکرده‌اند، واقع مسأله است.

شما بروید روضة المتقین را نگاه کنید ببینید مرحوم ملا محمد تقی راجع به نماز جمعه چه گفته، خطیب باید چی بگوید؟ چه حرفهائی بزند؟ اشعار مولانا را با صدای رسا و زیبا و نیکو بخواند این مولانائی که آقایان سمینارش را محکوم کردند و بقیه هم با پای برهنه رفتند به زیارت آنهايي که محکوم کردند!! بروید ببینید مرحوم ملا محمد تقی مجلسی چه گفته، این آقائی که این حرف را می‌زند آیا او عالم نبوده یا نعوذ بالله کاه خورده این مطالب را گفته، بروید ببینید که این‌ها چه برداشتی داشتند، آن وقت آن نماز جمعه می‌شود نماز جمعه‌ای که قابلیت دارد دو فرسخ پیاده بیائی و دو فرسخ هم پیاده برگردی، آن نماز ارزش دارد که این کار را انسان انجام بدهد و مرحوم آقا برای آن نماز جمعه اهتمام داشتند و خُب انشاءالله بقیه بحث برای فردا، اگر خدا بخواهد.

اللهم صلي على محمد و آل محمد